

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/134/2024
Identifikačné číslo spisu:	6120270487
Dátum vydania rozhodnutia:	19.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6120270487.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. K., narodeného X. A. XXXX, M., M. XXXX/XX, zastúpeného advokátom JUDr. Lukášom Holodňákom, Michalovce, Kpt. Nálepku 1066/8, proti žalovanej Generali Česká pojišťovna a.s., Česká republika, Praha, Spálená 75/16, konajúcej na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky Generali Poist'ovňa, pobočka poisťovne z iného členského štátu, Bratislava, Lamačská cesta 3/A, IČO: 54 228 573, zastúpenej spoločnosťou SD LEGAL, s.r.o., Košice, Žriedlová 3, IČO: 51 717 395, o zaplatenie 2 748 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 14Csp/16/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 22. februára 2024 sp. zn. 2CoCsp/16/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 14Csp/16/2021-180 z 8. septembra 2022 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 2 748 eur s prísl.; žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnej výške 100 %.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s § 788 ods. 1, § 797 ods. 4, § 798 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“). Na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že žalobca so spoločnosťou SATUR TRAVEL a. s. uzavrel dňa 9. júla 2019 zmluvu o zájazde do destinácie N., I., v termíne od XX. A. XXXX do X. U. XXXX, pre 2 osoby, a to L. K. a M. N., celkom v sume 2 748 eur. Zo stornovacieho protokolu z 23. septembra 2019 súd prvej inštancie zistil, že zájazd bol stornovaný pre L. K., ako aj pre M. N. a vyúčtované storno služby a poplatky boli v sume 2 748 eur. Z potvrdenia o uzavretí poisťovnej zmluvy z 12. septembra 2019 medzi žalobcom a žalovanou bolo zistené, že žalobca uzavrel krátkodobé cestovné poistenie produkt Komplexné cestovné poistenie plus, so splatnosťou od 24. septembra 2019 do 4. októbra 2019, územná platnosť Európa, cena služieb 2 748 eur, poisťné s daňou 139 eur. Z výmenného listu - poukazu z 8. októbra 2019 vyplýva s nečitateľným podpisom na meno K. L. bolo zistené, že „dňa 23. septembra

2019 pacient udával febrilitu, bolesti brucha, nauzeu, opakovane hnačku a zvracanie, doma mali podobné ťažkosti aj príbuzní. Vzhľadom na celkový stav a v.s. infekčnú povahu ochorenia nebolo odporúčané vycestovanie na dlhšiu cestu viac ako 10 dní. Typ vyšetrenia: bežné, diagnóza K 30 Dyspepsia, kód PZS P17052020201“.

1.2. Súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, že u neho nastali zdravotné problémy, ktoré mu znemožnili nastúpiť na dovolenku a vzhľadom ku ktorým stornoval pobyt a uhradil storno poplatok vo výške žalovanej sumy. Priklonil sa k názoru žalovanej, s odkazom na článok 17, bod 1 a bod 1.1. Všeobecných poistných podmienok ECP VPP 2019 (ďalej len „VPP“), v zmysle ktorých poistná udalosť nastane, ak poistený nemôže nastúpiť na cestu, alebo sa musí cesta prerušiť z dôvodu nečakaného náhleho ochorenia, alebo úrazu, ktorým sa v zmysle článku 1, bod 17 - rozumie ochorenie alebo úraz, ktorého vznik sa nedá predpokladať a zároveň si vyžadovalo aspoň 5 dňovú liečbu podľa potvrdenia odborným lekárom a táto liečba si zároveň vyžadovala medikáciu liekom výhradne viazaným na lekárske predpis. Bolo zistené, že žalobca nebol ošetrovaný odborným lekárom, bol ošetrovaný len obvodným lekárom, kde bolo preukázané, že tento lekár mal rovnaké priezvisko ako osoba, ktorá mala cestovať so žalobcom na dovolenku N., N.. Podľa názoru súdu prvej inštancie boli pochybnosti, že bol medzi uvedenými osobami príbuzenský pomer. Bolo preukázané, že lekár, ktorý vystavil žalobcovi potvrdenie, si tento svoj úkon nevyúčtoval v zdravotnej poisťovni a žalobcovi neboli poskytnuté lieky viazané výhradne na lekárske predpis. Jednou z podmienok podľa VPP k poistnej zmluve bolo, že v prípade poistnej udalosti, keď poistený nemôže nastúpiť na cestu alebo musí cestu prerušiť z dôvodu neočakávaného náhleho ochorenia alebo úrazu, musí ísť o ochorenie, ktorého vznik nebolo možné predpokladať. Zároveň si toto ochorenie muselo vyžadovať najmenej 5 dní liečby, čo musí byť potvrdené odborným lekárom, pričom liečba musela zahŕňať podávanie liekov dostupných výhradne na lekárske predpis. Žalobca si taktiež nespĺnil povinnosť tým, že nepredložil žalovanej lekárske potvrdenie od odborného lekára, čo bolo v rozpore s článkom 1, bod 17 VPP, kde bolo uvedené, že potvrdenie má byť od špecialistu a nie od obvodného lekára. Žalobcovi nebola vystavená ani práceneschopnosť. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na § 799 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého bol žalobca povinný bez zbytočného odkladu písomne oznámiť, že nastala poistná udalosť, podať pravdivé vysvetlenie o jej vzniku a rozsahu jej následkov a predložiť potrebné doklady, ktoré si poistiteľ vyžiadal, pričom poistné podmienky mu môžu uložiť aj ďalšie povinnosti. S poukazom na uvedené ustanovenie vzniklo žalovanej právo odmietnuť plniť v prípade, že žalobca nespĺnil požiadavky žalovanej a nepredložil mu v zmysle poistných podmienok potrebné písomnosti. Súd prvej inštancie navyše podotkol, že žalobca si uplatnil sumu za storno poplatok vo výške 2 748 eur, pričom tento poplatok bol účtovaný za dve osoby zájazdu. V konaní však nebolo preukázané, z akých dôvodov nemohla vycestovať aj spolucestujúca žalobcu M. N.. Na základe uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu ako dôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 22. februára 2024 sp. zn. 2CoCsp/16/2023 potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie; žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení skonštatoval správnosť zistenia skutkového stavu, ako jeho právneho posúdenia. Zároveň sa stotožnil aj s jeho odôvodnením. Na potvrdenie správnosti a v rámci vysporiadania sa s uplatnenými odvolacími námietkami uviedol, že súd prvej inštancie aplikujúc § 797 ods. 2 Občianskeho zákonníka správne zisťoval, aj vzhľadom na procesnú obranu žalovanej, či vzniklo právo žalobcu na poistné plnenie, teda či nastala skutočnosť, s ktorou je spojený vznik povinnosti poistiteľa plniť (poistná udalosť). Správne pri tom vychádzal nielen z obsahu poistnej zmluvy, ale i z obsahu VPP krátkodobého cestovného poistenia, ktoré tvorili neoddeliteľnú súčasť poistnej zmluvy. Odvolací súd sa stotožnil so záverom, že v danom prípade storno zájazdu žalobcom nebolo preukázané, pričom dôkazné bremeno o vzniku poistnej udalosti zaťažovalo žalobcu, že nastala poistná udalosť podľa článku 17 odsek 1. bod 1.1 Osobitnej časti VPP, v dôsledku ktorej nemohol absolvovať dovolenku.

2.2. V článku 1 bod 17. Všeobecnej časti VPP bol definovaný výklad pojmu „Nečakané náhle ťažké ochorenie alebo náhly ťažký úraz v balíkoch Komplexného cestovného poistenia PLUS, a Poistenie storna PLUS“, ako ochorenie alebo úraz, ktorého vznik sa nedá predpokladať na základe predošlého zdravotného stavu poisteného alebo jeho rodinných príslušníkov, ktoré nevyplyvalo zo známej poruchy zdravia, ktorú poistený alebo jeho rodinní príslušníci mali už pred uzavretím poistenia. Zároveň si vyžadovalo aspoň 5 dňovú liečbu podľa potvrdenia odborným lekárom, ktorá liečba si zároveň vyžadovala medikáciu liekom výhradne viazaným na lekárske predpis. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca vznik poistnej udalosti v zmysle článku 17 odsek 1. bod 1.1 v spojení s článkom 1 odsek 17. VPP nepreukázal. V súvislosti s požiadavkou, aby ochorenie bolo potvrdené odborným lekárom, sa odvolací súd nestotožnil so záverom ohľadne lekárskej odbornosti. Dôvodil, že z hľadiska lekárskej odbornosti je odborným lekárom aj všeobecný lekár pre dospelých. V danej veci išlo o neurčitost' pojmu „odborný lekár“, ale o nesprávny výklad pojmu žalovanou v jej vyjadreniach, ktorý nesprávny výklad pojmu si osvojil a prevzal aj súd prvej inštancie. I napriek uvedenému akcentoval, že zo žalobcom predložených lekárskej potvrdení (výmenné listy- poukazy z 8. októbra 2019) vôbec nevyplyvalo, kto ich vydal, resp. vyhotovil, kto ich podpísal, či vôbec lekár a ak lekár, nebolo na nich uvedené jeho meno a priezvisko, lekárska odbornosť a zdravotnícke zariadenie/ambulancia, v ktorom lekár zdravotnú starostlivosť poskytoval a neboli opatrené pečiatkou lekára. Súd prvej inštancie zrejme vychádzal len z tvrdení žalobcu, že tieto potvrdenia mu vydal jeho praktický lekár M. N.. Žalobcom predložené potvrdenia tak v skutočnosti nespĺňajú požiadavku, aby išlo o potvrdenie vydané odborným lekárom, keďže z nich nebolo zistiteľné kto ich vôbec vydal. Taktiež obsah uvedeného nálezu „... vzhľadom na celkový zdravotný stav a v.s. infekčnú povahu ochorenia neodporúčam vycestovanie na dlhšiu dobu (viac ako 10 dní)“, nezaložil záver o aspoň 5 dňovej liečbe vyžadujúcej zároveň medikáciu/liečenie liekom výhradne viazaným na lekárske predpis, pričom všetky podmienky článku 1 odseku 17 Všeobecnej časti VPP (aspoň 5 dňová liečba ochorenia, liečba ochorenia liekom výhradne viazaným na lekárske predpis a potvrdenie o ochorení odborným lekárom) mali byť splnené súčasne a kumulatívne. Výmenný list - poukaz z 8. októbra 2019 s výpisom z karty „23.9.2019 - pacient udáva febrilitu, bolesti brucha, nauzeu, opakovane hnačku a zvracanie, doma mali podobné ťažkosti aj príbuzní“, v spojení s vyššie uvedeným nálezom a VPP vyžadované predpoklady pre záver o nečakanom náhlom ťažkom ochorení, ktoré malo byť dôvodom, pre ktorý poistený/žalobca nenastúpil na zájazd, nepreukázal, odhliadnuc od toho, že nie je vôbec zrejmé, kto ho vydal. Hodnotiac dôveryhodnosť tohto dokumentu nemohol odvolací súd odhliadnuť od toho, že žalobcom tvrdený výkon jemu poskytnutej zdravotnej starostlivosti nebol ani oznámený jeho zdravotnej poisťovni, žalobca napriek stanovenej diagnóze K30: dyspepsia nebol práceneschopný, a hoci ide aj o živnostníka, táto okolnosť vyvolala ďalšie pochybnosti, ktoré len stupňovala danosť príbuzenského pomeru medzi lekárom M. N. a osobou M. N., ktorá podľa zmluvy o zájazde mala na zájazd cestovať spolu so žalobcom.

2.3. V konaní nebolo taktiež preukázané, či boli žalobcovi predpísané na účely liečby akékoľvek lieky a už vôbec nie lieky výhradne viazané na lekárske predpis. Liečba ochorenia predpísaním lieku by mala vyplynúť zo záznamu zo zdravotnej dokumentácie žalobcu, týkajúceho sa všeobecným lekárom mu poskytnutej zdravotnej starostlivosti. V zozname týkajúcom sa žalobcovi poskytnutej zdravotnej starostlivosti, zahŕňajúcom obdobie od 1. septembra 2019 do 3. októbra 2019, chýba záznam o poskytnutí žalobcovi akejkoľvek zdravotnej starostlivosti dňa 23. septembra 2019 a teda aj predpísania akýchkoľvek liekov. Žalobcom dodatočne predložené potvrdenie o poskytnutí zdravotnej starostlivosti vyhotovené dňa 27. októbra 2021, včítane potvrdenia liečby liečivami No-spa, Reasec a Endiex samo o sebe, bez potrebného preukázania v ňom uvedených skutočností, vzhľadom na predtým vyvolané vážne pochybnosti o poskytnutí zdravotnej starostlivosti žalobcovi dňa 23. septembra 2019, tieto pochybnosti nebolo spôsobilé vyvrátiť. Bez právneho významu, resp. vyvolávajúce dôkaznú núdzu na strane žalobcu odvolací súd vyhodnotil aj jeho tvrdenia o tom, že žiadne lieky nežiadal predpísať, pretože ich potrebné mal doma. Žalobca po oznámení škodovej udalosti bol žalovanou vyzvaný na doplnenie údajov a zaslanie podkladov k oznámenej škodovej udalosti, okrem iného aj výpisu výkonov zo zdravotnej starostlivosti za obdobie od 1. septembra 2019 do 31. októbra 2019, keďže žalovaná uviedla, že jej nepredložil ani doklad o práceneschopnosti, ani potvrdenie zamestnávateľa o čerpaní dovolenky, na ktorú výzvu predložil len časť z výpisu výkonov a na ďalšiu výzvu žalovanej už nereagoval. I napriek tomu, že podľa § 799 ods. 2 Občianskeho zákonníka, poistený musí pravdivo vysvetliť príčiny vzniku poistnej udalosti a rozsah jej

následkov a je povinný predložiť potrebné doklady, ktoré si poisťiteľ vyžiada.

2.4. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie neskúmal neprijateľnosť všeobecných poisťných podmienok ako súčasť spotrebiteľskej zmluvy, odvolací súd uviedol, že sa už vysporiadal s jedinou konkrétne označenou námietkou neprijateľnej podmienky. Všeobecná výhrada o nutnosti preskúmať VPP ako celok neobstoí, pretože režim neprijateľných zmluvných podmienok sa nevzťahuje na ustanovenia, ktoré určitým a jasným spôsobom určujú hlavný predmet zmluvy, rozsah poistenia, poisťné riziká, výluky či obmedzenia plnenia, čo potvrdzuje aj smernica č. 93/13/EHS. Podľa § 53 ods. 12 Občianskeho zákonníka sa neprijateľnosť zmluvných podmienok hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí. V tomto prípade boli posudzované len podmienky vyplývajúce z článku 1 ods. 17 a článku 17 ods. 1 VPP, preto nebolo potrebné zaoberať sa ich neprijateľnosťou, či prijateľnosťou. Napokon k výhrade nedostatočného odôvodnenia odvolací súd skonštatoval, že napadnutý rozsudok spĺňa požiadavky vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, lebo logicky, zrozumiteľne a jasne prepája skutkové zistenia s právnymi závermi. Súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými relevantnými argumentmi a jeho úvahy boli koherentné. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno o tom, že zrušil zájazd z dôvodu nečakaného náhleho ochorenia v zmysle čl. 1 ods. 17 a čl. 17 ods. 1 VPP. Žalobcami len skutkovým tvrdením nepreukázal splnenie podmienok pre vznik poisťnej udalosti, preto povinnosť žalovanej poskytnúť poisťné plnenie nevznikla. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, ako aj nesprávne skutkové závery, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Argumentoval tým že súdy sa nedostatočne a povrchné vysporiadali s jeho argumentáciou a tvrdeniami, ktoré podložil viacerými listinnými dôkazmi, nakoľko výpisy zo zdravotnej dokumentácie M.. M. N. jednoznačne a podrobne opisovali jeho zdravotný stav v čase plánovaného odchodu na zájazd. Tieto výpisy uvádzali akútne zdravotné ťažkosti, najmä bolesti brucha, opakované hnačky a zvracanie, pričom bol výslovne konštatovaný infekčný charakter ochorenia a odporúčaná nemožnosť vycestovania na obdobie presahujúce 10 dní. Zároveň zdôraznil, že súdu predložil aj výpis z 3. októbra 2019, ktorý zachytával priebeh ochorenia a následné postupné zlepšenie stavu, čo podľa neho nepriamo potvrdzoval pravdivosť predchádzajúcich záznamov. Predložil aj samostatné potvrdenie z 27. októbra 2021 obsahujúce diagnózu K 30, indikovanú liečbu liekmi, ktoré sú dostupné výhradne na lekársky predpis, a zároveň odporúčanie kľudového režimu a diéty. Tvrdil, že týmto preukázal splnenie poisťných podmienok, podľa ktorých muselo ísť o náhle ochorenie vyžadujúce liečbu liekmi viazanými na predpis a odborné lekárske ošetrovanie. K vydaniu lekárskeho predpisu nedošlo len preto, že predmetnými liekmi už disponoval doma, čo bola podľa dovolateľa úplne bežná prax, ktorá nemohla byť považovaná za nesplnenie poisťných podmienok. Podľa názoru dovolateľa, súdy vôbec nezohľadnili obsah a súvislosti predložených listín a neuviedli žiaden vecný dôvod, prečo tieto dôkazy považovali za menejcenné alebo nedostatočné. Rozhodnutia súdov teda neobsahovali riadne a presvedčivé zdôvodnenie, ktoré by vysvetľovalo, prečo jeho zdravotná dokumentácia nebola akceptovaná ako dôkaz vzniku poisťnej udalosti. K uvedenému podotkol, že nevykázanie zdravotných výkonov do zdravotnej poisťovne, je čisto administratívny nedostatok, ktorý nemohol mať žiadny dopad na pravdivosť, odbornosť ani závažnosť výpisov zo zdravotnej dokumentácie. V tejto súvislosti poukázal na systém úhrad všeobecných lekárov, ktorí sú financovaní kapitáčnou platbou podľa počtu poisťencov a nie podľa množstva vykázaných výkonov. Z tohto dôvodu je podľa neho úplne bežné, že všeobecní lekári nevykazujú všetky jednotlivé úkony poisťovní, pretože to nie je podmienkou ich úhrady, ani podmienkou vedenia zdravotnej dokumentácie. Zároveň žalobca tvrdil, že súdy neprípustne stotožnili nevykázanie výkonu s neexistenciou lekárskeho vyšetrenia, hoci išlo len o formálnu administratívnu chybu poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, ktorú pacient nemohol ovplyvniť a ktorá by nemala byť na jeho ťarchu. Zdôraznil, že výpisy zo zdravotnej dokumentácie sú zákonom uznávaným dôkazom vedeným

poskytovateľom zdravotnej starostlivosti v rámci jeho odbornej spôsobilosti a ich dôkaznú silu nemožno spochybníť len preto, že lekár určitý výkon neoznámil poisťovni. Z uvedených dôvodov preto považoval záver súdov nižších inštancií o neunesení dôkazného bremena za nesprávny, neobjektívny a v priamom rozpore s podstatou vedenia zdravotnej dokumentácie. Súd sa nevysporiadali s vysvetlením, že administratívne pochybenie poskytovateľa nie je relevantné pre posudzovanie jeho nároku a že takýto prístup súdov vedie k neodôvodnenému znižovaniu hodnoty zákonom chráneného zdravotného záznamu. K rovnakému priezvisku M. M. N. a spolucestujúcej p. M. N. uviedol, že ide o rodinný vzťah, ktorý nemá žiadny právny, ani vecný význam pre hodnotenie pravosti zdravotnej dokumentácie. Tvrdil, že je bežné a zákonné, aby pacient využíval zdravotnú starostlivosť u osoby, ktorej dôveruje, vrátane rodinných príslušníkov. Žalovaná podľa neho takisto nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by spochybnil pravdivosť lekárskeho záznamu. Ku skutočnosti, že nebol práceneschopný uviedol, že využitie práceneschopnosti je právom, nie povinnosťou, a ako živnostník si ju neuplatnil, pretože nemal záujem čerpať nemocenskú dávku. Zdôraznil, že neuplatnenie práceneschopnosti nijako neznižuje závažnosť ochorenia ani nespôsobuje, že by nemohol byť považovaný za zdravotne nespôsobilého absolvovať zahraničný zájazd. Podľa jeho názoru, išlo o irelevantnú úvahu, ktorá nesmie byť použitá na zníženie dôkaznej hodnoty zdravotnej dokumentácie. K argumentácii súdu prvej inštancie o tom, že druhá cestujúca mohla nastúpiť na plánovaný zájazd, čo odvolací súd žiadnym spôsobom nerozporoval žalobca uviedol, že účastníkom zmluvy o zájazde bol výlučne žalobca ako objednávateľ. Nakoľko žalobca ako jediný účastník zmluvy o zájazde na strane objednávateľa nemohol na tento zájazd nastúpiť, bol žalobca nútený tento zájazd stornovať. Bolo by bez akéhokoľvek logického dôvodu, aby plánovaný zájazd dvoch partnerov absolvoval výlučne jeden z partnerov a druhý partner by sa v dôsledku ochorenia nachádzal osamote v domácnosti, vykonávajúc domácu liečbu. Takýto záver súdu prvej inštancie bol podľa názoru žalobcu nespravodlivý a nelogický. Odvolací súd dostatočne nevysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie a z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uplatnil si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu nesúhlasila s uplatnenou námietkou nepreskúmateľnosti. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považovala za presvedčivé, zákonné a logické. S odkazom na odôvodnenie uvedené v bode 14. rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj body 13. až 25. napadnutého rozhodnutia vyplýva, že ako sudy nižších inštancií sa vysporiadali s uplatnenými námietkami žalobcu, ako aj odvolací súd na doplnenie uviedol ďalšie dôvody, na základe ktorých rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny. Nestotožnila sa preto s uplatnenou námietkou arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Zároveň poznamenala, že dovolací súd nie je súdom tretej inštancie na prehodnocovanie skutkových záverov súdov nižšej inštancie. Ich preskúmavanie nemôže byť predmetom dovolacieho prieskumu. Samotná skutočnosť, že dovolateľ nie je spokojný s rozhodnutím súdov nižšej inštancie za situácie, kedy sú závery a odôvodnenia súdov logické a riadne odôvodnené a teda nie arbitrárne, nemôže založiť prípustnosť dovolania. Dovolateľ ani neuvádzal, ktoré jeho argumenty/úkon procesného útoku súd nevysvetlil, resp. sa nimi nezaoberal, iba zopakoval svoj pohľad na skutkovú stránku veci bez uvedenia konkrétnych dovolacích dôvodov. Z uvedených dôvodov preto dovolanie nespĺňa podstatné náležitosti. Navrhla dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie

je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumiť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

14. Podstatou uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP bolo nedostatočné vysporiadanie sa s uplatnenými argumentmi, nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, nesúhlas s hodnotením dôkazov.

15. Podľa § 387 ods. 2 a 3 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

16. Civilný sporový poriadok umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takom prípade sa môže obmedziť v odôvodnení len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.).

17. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že predmetom uplatneného nároku bol nárok za zaplatenie 2 748 eur s prísl., z dôvodu storna poplatku z 23. septembra 2019 ako nároku na poskytnutie poisťného plnenia žalovanou. Nepreukázaním vzniku poisťnej udalosti v súlade s dojednanými zmluvnými podmienkami vyplývajúcimi z poisťnej zmluvy uzavretej medzi sporovými stranami dňa 12. septembra 2019, vrátane VVP, súdy nižších inštancií uplatnený žalobný nárok zamietli z dôvodu neunesenia dôkazného bremena v otázke preukázania vzniku poisťnej udalosti a to zhoršenia zdravotného stavu, v dôsledku ktorého žalobca nenastúpil na dojednaný zájazd do N., destinácia I. v termíne od XX. A. XXXX do X. U. XXXX vrátane. Zhodnotením preukázaných listinných dôkazov - výpisov zo zdravotnej dokumentácie žalobcu, odvolací súd dospel k záveru o nepreukázaní zhoršenia zdravotného stavu žalobcu, ktoré si vyžiadalo aspoň 5 dňovú liečbu a podľa potvrdenia odborným lekárom, ktorá liečba si zároveň vyžadovala medikáciu liekom výhradne viazaným na lekársky predpis (článok 1 bod. 17 VVP poisťnej zmluvy z 12. septembra 2019). V konaní žalobca nepreukázal doklad o práceneschopnosti, ani potvrdenie od zamestnávateľa o čerpaní dovolenky z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu.

18. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie odvolacieho súdu uvedené v podstatnom rozsahu v bodoch 2.1. až 2.5 tohto odôvodnenia, ale aj v celom jeho kontexte s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie (najmä v bodoch 10. až 14.), ktoré tvoria jeden celok vo vzťahu k ustáleniu zisteného skutkového stavu (IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), spĺňa náležitosti odôvodnenia vyplývajúce z ustanovení § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP, lebo zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami, aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Vysporiadanie sa s uplatnenými podstatnými odvolacími námietkami, odvolacím súdom možno považovať za dostatočné aj v zmysle § 387 ods. 3 CSP.

19. Podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľ nevytýka žiadne nedostatky v procesnom postupe odvolacieho súdu, jeho nesúhlas s hodnotením dôkazom, odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu, nepredstavuje vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (R 54/2012, sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06), čo sa netýka preskúmvanej veci.

20. V reakcii na dovolacie argumenty dovolateľa dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv sporovej strany. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

21. K namietanému hodnoteniu dôkazov odvolacím súdom dovolací súd uvádza, že nesúhlas dovolateľa s procesným postupom odvolacieho súdu, s hodnotením dôkazov nemožno považovať za porušenie jeho procesných práv. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP v spojení s § 191 CSP, vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a pod. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP), v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania, vrátane nesprávneho vyhodnotenia niektorého dôkazu. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP; v preskúvanej veci však dovolací súd takúto vadu nezistil.

22. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) stabilne judikuje, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, zároveň však nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Španielsku z 29. apríla 1993; m. m. II. ÚS 410/06, I. ÚS 736/2016).

23. Obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka (strany) konania. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán konania vrátane ich dôvodov a námietok.. Ako vyplýva

aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizovateľné základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

24. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd konštatuje, že konanie nie je zaťažené vadou zmätočnosti, ktorá by mala mať za následok porušenie procesných práv dovolateľa a s tým spojeného jeho práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), preto prípustnosť a ani dôvodnosť dovolania uplatneného v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je daná.

25. Na základe uvedených dôvodov preto dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol v súlade s § 447 písm. c) CSP.

26. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovanej, ktorej priznal nárok na ich náhradu proti žalobcovi v plnom rozsahu v súlade s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.